

รัก (ใช้เพียง) แรกพบ

โดย..yayoi

อีตานี้ทำให้ฉันอารมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอยจริงๆ แะะ
มันลึบสนไปมาระหว่างจะชอบเขาหรือจะฆ่าเขาดีนะ

ฉันกรีโมทโทรศัพท์เปลี่ยนช่องไปมาอย่างหน่วยๆ เมื่อพบว่าช่วงเวลา
บ่ายๆ ในวันเสาร์กลับไม่มีรายการไหนดึงดูดใจได้เลย เซ็งชะมัด นี่ถ้าพ่อ
กับแม่ที่บอกไว้เป็นมันเหมาะว่าจะมาเยี่ยมจากทางเหนือจะไม่เปลี่ยนแผน
ไปทุ่งดอกบัวตองกะทันหัน (เห็นดอกบัวตองดีกว่าลูกสาว พ่อนะพ่อ แม่นะ
แม่) ฉันคงไม่ต้องมานั่งเซ็งอย่างนี้แน่ๆ...หรือจะตามเพื่อนๆ ไปที่ศูนย์การค้า
ดี

ตาฉันลอกไปมาอย่างเลื่อนลอย แต่แล้วก็ต้องชะงักโดยฉับพลันเมื่อ
สะกิดใจอะไรบางอย่างในจอภาพเบื้องหน้า มือที่ดันทำงานไวกว่าสมองด้วย
การกดเปลี่ยนช่องไปแล้วก็ทำให้ฉันต้องกดกลับมาที่ช่องเดิม หัวใจว่าอะไร
บางอย่างที่สะกิดใจอยู่เมื่อไหร่จะไม่หายไปเสียแล้ว และฉันก็สมหวัง

ใคร...นั่นใคร ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร!!!

ฉันไม่ใช่คนที่สนใจติดตามวงการบันเทิงนัก อาจจะแค่รู้จักว่าคนคนนี้
ชื่ออะไร แต่คงไม่รู้ไปถึงขนาดว่าเกิดวันที่เท่าไร ชอบสีอะไร ชอบทานอะไร
และก็ไม่ใช่คนที่จะมารีดกรีดดาราคอนไหนเป็นพิเศษอีกด้วย แต่คราวนี้
พฤติกรรมฉันอาจจะต้องเปลี่ยนไป...ฟรีเซ็นเตอร์ในโฆษณาภาพแฟชั่นนั้น

โอ๊ยยยย อะไรจะหล่อลากกระซากใจสาวงามอย่างฉันได้ขนาดนี้เนะ อ้ากกก
อย่าอึ้ม ฉันกำลังจะละลายเพราะเปลอคิดไปว่าตัวเองเป็นถ้วยกาแฟสีแดง
แจ้ที่ถูกมองด้วยสายตาปานจะกลืนนั้น (แหงล่ะ ก็เขาต้องกลืนกาแฟนี่)
โอววว ไม่ไหวแล้ว ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร!!!

และเพียงไม่นานที่ฉันเข้ามาตั้งกระทู้ถามที่เว็บบอร์ดบันเทิงแห่งหนึ่ง
ข้อมูลในปริมาณที่น่าพอใจก็มาอยู่ในสายตา

นายหนาดล อะ ชื่อเซย์ไปหน่อย แต่ไม่เป็นไร หักลบกับความหล่อแล้ว
คะแนนตกยังไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ จารึกเกียรติ นามสกุลแปลกวู้ย แต่...
มิตร (ชื่อตัวเอง) จารึกเกียรติ ว้าย! เข้า โอเคผ่าน เพิ่งจะยี่สิบเจ็ดมหาหยกๆ
แก่กว่าฉันสามปี วู้ย กำลังดี ไม่มีงานละคร มีแต่งานโฆษณาและถ่ายแบบ
ภาพหนึ่งให้กับเสื้อผ้าบางยี่ห้อ ถึงว่า ไม่เคยเห็นหน้า เดี่ยวๆ แล้วชื่อเล่นละ
ข้อมูลสำคัญขนาดนี้ตกไปได้ยังไง อะ โชคดี ความคิดเห็นถัดมาเสริมให้ไว้
หา! รูปภาพ เอ่อ ไม่ใช่ ไม่ได้หมายความว่าเขาโพสต์รูปภาพไว้ให้ฉันนะ
ฉันหมายถึงว่าผู้ชายคนนี้ชื่อเล่นชื่อ 'รูปภาพ' พ่อแม่เข้าใจตั้งจริงๆ วู้ย หรือ
จะให้ความหมายว่าลูกชายตัวเองหล่อเหมือนภาพวาด ก็เป็นไปได้แฮะ

ฉันนั่งอึ้มมองรูปเขาในบอร์ดนั้นอยู่เป็นพัก (อย่าบอกนะว่าคุณไม่เคย
เป็น เอ่อ...ถึงก่อนหน้านี้ฉันจะไม่เคยเป็นก็เถอะ) จดจำได้ทุกรายละเอียด
ของเขาเลย ให้ตายเถอะ และที่สำคัญที่สุด รอยอึ้มนั้น ปากเขาเพียงแยม
น้อยๆ เท่านั้นเวลาอึ้ม หากตา...ตาคูเรียวสีเข้มนั้นกลับอึ้มมากกว่าปากหลาย
เท่า โอยยยย ฉันจะละลายยย ใครก็ได้ ช่วยด้วยยย

แล้วตัวช่วยก็ผุดขึ้นมาในสมองอันชาญฉลาดของฉันทันที มีอ...เอ่อ
จะว่าเรียกว่าเรียกว่าอะนะ เพียงแต่มันอาจจะสั้นๆ ป้อมๆ ไปหน่อย แหม คุณ
ฉันนะสูงเกินหนึ่งร้อยห้าสิบเซ็นต์มาไม่เท่าไรเองนะ แล้วจะให้มือฉัน
เรียวยาวขาวสวยแบบนางเอกคนอื่นๆ ได้ยังไง แต่ยังไงก็เคยมีคนชมฉันนะ
ว่ามีมือฉันน่ารักเหมือนมือตุ๊กตาผีเลย (ไม่รู้ล่ะ ฉันถือว่าเป็นคำชม) เดี่ยว
กลับมาก่อน มือฉันคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและกดหาเพื่อนซี้ในทันใด และ

พอมันรับสาย ฉันก็ประกาศก้อง "เน็ต! ฉันเจอเน็ตแล้วววว"

อ้าว เจียบ เพื่อนฉันเจียบไปเลย "เฮ้ย เน็ต แกเป็นอะไรไป หรือกำลังแสดงความยินดีกับฉันอยู่ในใจ"

"เออ มิลค์ ฉันกำลังงงๆ ะ เน็ตอะไรของแก แกหมายถึงเน็ตที่วางคู่กันอะหรือ เจอที่ไหน ในตู้เย็น"

"ไอ้บ้า ฉันหมายถึงเน็ตคู่กระดูกคู่ะ โชลเมทนะ โชลเมท ยูโห้วว"

"เออ เจอแถวไหนวะ สวนหลังบ้านหรือ"

"เจอในทีวี" ฉันบอกออกไปอย่างมั่นใจมาก และนั่นก็ทำให้ยัยเน็ตนี้เจียบไปอีก และพอมันส่งเสียงมาฉันก็นึกอยากสาปให้มันเจียบอย่างนี้ไปตลอดชีวิต เพราะมันหัวเราะใส่ฉัน เท่านั้นยังไม่พอ "ในทีวีเนี่ยนะไอ้มิลค์ เน็ตคู่แกเป็นอะไรวะ จอภาพ พิวล์"

"นกดล" ฉันรีบประกาศกร้าว ก่อนที่เจ้าเพื่อนจอมแสบจะร้ายอะไรประหลาดๆ ออกมาอีก

"นกดล...ใครวะ"

"เฮ้ ก็บอกว่าเน็ตคู่ฉันไง"

"เออ แล้วเน็ตคู่แกนะมันเป็นใคร ผู้ประกาศข่าวช่องไหนอะ" เน็ตก็คงรู้ล่ะว่าปกติแล้วฉันไม่ค่อยบ้าดาราหนัก เลยเดาออกทะเลไปอย่างนั้น และพอมาถึงตรงนี้ฉันก็เริ่มรู้สึกอายๆ มันขึ้นมาบ้าง เลยตอบออกไปเสียงอ่อยๆ "ไม่ใช่หรอก เป็นฟรีเซ็นเตอร์คนใหม่ของกาเพที่เกกกินประจำนั่นแหละ"

อึ้ยยย มันหัวเราะมาอีกแล้ว เกลียด เกลียด พวกชอบทำให้เสียเซลฟ์เนี่ย

"ไอ้ย ไอ้มิลค์ นั่นแหละ ไม่ใช่เน็ตคู่คนเดียวหรอก สงสัยจะเป็นเน็ตคู่ผู้หญิงอีกล้านแปดวะ...เออ นี่แกอยู่ไหน ฉันว่าจะแวะไปไหว้พ่อกับแม่แกหน่อย"

"ถ้าจะแวะมาไหว้พ่อกับแม่ฉันนะ ไม่ต้องมา ท่านๆ เบี้ยวไปดูทุ่งดอกบัวตองโน้นแล้ว"

"อ้าว ี่นออกมาจอยกันสิ เดี่ยวรออยู่ร้านเดิม"

"ไม่ต้องคิดนานเลย สำหรับคนไม่มีอะไรทำอย่างฉันในตอนนี่ "เออ อีกเดี๋ยวเจอกัน"

พอลงจากสถานีรถไฟฟ้ามารได้ ฉันก็จำอ้าวไปตามทางเดินที่จดอยู่ใน ความทรงจำทันที ร้านเดิมที่ว่า เป็นร้านประจำที่ฉันกับเพื่อนจะมานั่งกัน ตั้งแต่สมัยเป็นนิสิตแล้ว (ไม่น่าเชื่อว่าจะยังอยู่รอดมาได้ถึงขนาดนี้ เพราะ พวกฉันเข้าร้านที่ข้าวของก็คงเสียหายไม่ใช่น้อยจากพลังเสียงของพวกเรา) เลี้ยวซ้ายมุมข้างหน้านี้ ตามด้วยเลี้ยวขวาอีกทีก็จะถึงแล้ว อ๊ะ เลี้ยวซ้าย...

(ขอฉันอึ่งก่อนห้าวินาทีนะ แล้วจะบอกว่าฉันเป็นอะไร)

ฉันเจอรูปภาพใหม่ๆ เอาใหม่ ฉันเจอนายรูปภาพ นายหนวด คนเดียวกับที่ฉันเห็นในทีวีเมื่อตะกี้เดี๋ยงๆ เลย (เห็นใหม่ ถ้าไม่ใช่เนื้อคู่แล้วจะเรียกว่าอะไร) ฉันตกตะลึง นิ่งอึ้ง ตัวแข็งตึง แต่ในที่สุดก็พาขาเกร็งๆ ของตัวเอง หลบเข้ามามุมจนได้และค่อยโผล่หน้าออกไปมองเนื้อคู่ของฉัน โอ้วว หล่อเวี๊ด ระเบิดระเบือ ตัวจริงของเขาดูเข้มคมกว่าในทีวีเล็กน้อย (คงเพราะไม่มี แสงไฟเวอร์ๆ มาส่อง) แต่ความหล่อฉันยืนยันนอนยันหนึ่งยันว่ายังหล่อลาก เหมือนเดิม แถมน้ำตาก็ฉัน ฉันว่าดูแมนกว่าที่เห็นในจอตั้งเยอะแยะ โอ้ยยย ฉันจะละลาย ใครก็ได้ช่วยด้วย

อ้ากกก ยัยคนนั้นใคร ที่ยืนสวยอยู่ข้างๆ เขาอะ ใคร...แล้วพอสงบสติอารมณ์ได้ พินิจพิจารณาความใกล้ชิดสนิทสนมของคนทั้งคู่แล้ว ฉันก็ต้องมัมปากแน่น ค่อยๆ ปล่อยลมหายใจออกมาอย่างแสนเสียดาย (แม้ว่า คงจะไม่ได้แอม ถึงเขาจะยังไม่มีแฟนก็เถอะ) ถึงฉันจะดูบ้าๆ แต่ก็ไม่น่า ขนาดจะแย่งคนรักของคนอื่นหรอก

มีความสุขมากๆ นะ นายรูปภาพ

สรุปว่าเนื้อคู่ของฉันเกิดมาและหายไปในช่วงเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง

ฉันก็ว่ามันไม่ขำนะ แต่ทำไมมันถึงได้กลายเป็นที่อับอายที่ทำให้เพื่อนๆ ในกลุ่มฮากลิ้งกันได้ขนาดนั้นละนั่น แต่อย่างไรก็ตาม ดิก็รีความบ้ำคลั่งของฉัน ก็ไม่ได้ลดลงเลย ถึงขนาดเปลี่ยนชื่อออนไลน์เวลาคุยในห้องแชทเป็น 'อยากแต่งงานกับรูปภาพ' นะ คิดดูละกัน แต่ฉันก็ทำไปขำๆ อย่างนั้นเองละนะ แถมยังคุยฟุ้งกับเพื่อนไปไกลว่าถ้ามีลูกกับเขาฉันจะตั้งชื่อลูกว่าภาพวาด (สงสัยแป้นคีย์บอร์ดเพื่อนๆ คงจะเสียว เพราะฉันเห็นมันพิมพ์มาแต่เลขห้า) ไม่รู้ละ ก็คนมันอินเลิฟไปแล้วนี่นา คินนี่ฉันจะนอนฝันถึงนายรูปภาพ คอยดู...

ทำไมฉันจะต้องมาเดินที่นี่สองวันซ้อนด้วยนะ ไม่เข้าใจเลย คือ...จริงๆ แล้วฉันก็เข้าใจอะนะ วันนี้ฉันมาเดินหาชื่อของขวัญวันเกิดให้เพื่อนที่ทำงานนะ เพราะเมื่อวานดันลืมไปซะสนิท ฉันมีร้านประจำอยู่นะ เตี้ยวเลี้ยวขวา ตรงข้างหน้านี้ แล้วเลี้ยวซ้ายอีกสองทีก็ถึงแล้ว อะ เลี้ยวขวา...

(คราวนี้ขอฉันอึ้งสักครึ่งชั่วโมงได้หรือเปล่า)

ไม่! ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ หรือที่เขาว่า ตู เอ๊ย คู่กันแล้วไม่แคล้วกันจะเป็นเรื่องจริง ฉันเจอนายรูปภาพอีกแล้ว! สวรรค์ หรือนี่จะเป็นสัญญาณที่ท่านส่งมาบอกฉันว่า ชายหนุ่มรูปงามคนนี้เป็นของเจ้า

ทันทีที่ตั้งสติได้ ฉันก็หลบเข้ามาดมก่อนจะควักโทรศัพท์ออกมากดหายัยเน็ต อู๊ยยย รับชะทีลี รับชะที ฉันเพียรกดอยู่สามรอบยัยเน็ตจึงรับสายได้ แล้วฉันก็ไม่รอให้มันพูดอะไรออกมาแม่แต่คำเดียว "เน็ต แกต้องไม่เชื่อฉันแน่ๆ ว่าฉันเจอใคร"

"ใครอะ"

"รูปภาพ ฉันเจอนายรูปภาพอีกแล้ว" ฉันว่านั่น ก่อนจะขอหันไปเก็บภาพ (คนที่อาจจะเป็น) เนื้อคู่ของฉันอีกที และสิ่งที่ฉันได้รับอาจจะเป็นการลงโทษจากสวรรค์ที่เมื่อวานบังอาจคิดค้านสัญญาณจากท่านก็เป็นได้เพราะฉันชนเข้ากับอะไรบางอย่างดังบึ๊ก ฉันร้องอู๊ยยออกมาไม่เบาแน่ มี

ทั้งสองข้างกุมขมุกแน่นหวังว่ามันจะบรรเทาความเจ็บได้ แต่ที่ทำให้ฉันหายเจ็บนะไม่ใช่มือป้อมๆ ของฉันหรอก เป็นเสียงทุ้มๆ ที่ถามขึ้นต่างหาก

"เราเคยเจอกันด้วยหรือครับ"

อ้ากกกก!! ฉันอ้าปากค้างก่อนจะค่อยๆ หันกลับไปมองคนถามซ้ำๆ โอ้ววว ฉันจะละลายยย ใครก็ได้ช่วยด้วยยย นายรูปภาพสุดสวาทใจมา ยืนอยู่ตรงหน้าฉันนี่เอง และอาจจะเป็นเพราะฉันมัวแต่อ้าปากค้าง คำถามเลยถูกรีเพลย์อีกครั้ง จากปากที่...หน้าตบด้วยปากลักจิวบนั่น "เราเคยเจอกันด้วยหรือครับ"

ฉันรวบรวมสติจนสามารถยิ้มแห้งๆ ไปให้เขาก่อนได้ และตอบออกมาเบาๆ ด้วยเสียงที่คิดว่าสวยสุดชีวิต "เอ่อ เราไม่เคยเจอกันหรือค่ะ แต่ฉันเคยเจอคุณ เมื่อก่อนนี่ ที่นี้"

เขาพยักหน้ารับเบาๆ แล้วฉันก็ให้ข้อมูลไปอีกที่เป็นการยืนยันว่าฉันได้เจอเขาจริงๆ นะ "ที่คุณมาเดินกับแฟนคุณนะคะ"

ฉันเห็นคิ้วสีเข้มที่พากันวางตัวเป็นเส้นตรงพาดเฉียงขึ้นเล็กน้อยก่อนจะหักปลายลงทำมุมอย่างสวยงามราวสะบัดพู่กันขมวดเข้าหากันนิดๆ ก่อนจะเลิกคิ้วเหมือนได้คำตอบของการรუნงนั่น "คนนั้นหรือเปล่าครับ"

มองตามมือใหญ่ๆ ที่ชี้เข้าไปในร้านที่เรายืนบังหน้าร้านเขาอยู่แล้วก็ต้องใจหายวาบ ตายละวา แฟนเขาก็ยืนอยู่ตรงนี้แท้ๆ ยังมาแอบเก็บรายละเอียดของนายรูปภาพนี่อยู่ได้ ซึ่งดีกว่า "ใช่ค่ะ แฟนคุณน่ารักดีนะคะ ฉันไปก่อนนะ"

"นั่นน้องสาวครับ ไม่ใช่แฟน" ประโยคนี้ทำให้ฉันชะงักกึก หันกลับมามองหน้าเขาด้วยสีหน้าขงใจสุดฤทธิ์ (ซึ่งเพื่อนบอกว่ามันเหมือนลิงตอนที่กำลังไม่แน่ใจว่าจะรับของจากคนดีหรือไม่...ฉันว่ามันน่ารักออกนะ) ก่อนจะหันไปพิจารณาผู้หญิงที่กำลังเดินมาทางเราอีกที อืม...ก็มีส่วนคล้ายๆ กันนะ "ได้ของไหม"

กรี๊ดดด นี่ถ้าเขาหันมาถามฉันด้วยน้ำเสียงแบบนี้ ฉันคง...ละลายยย

"ยังไม่ได้เลยคะ พี่ภาพเหนื่อยไหม เดินตามวาดทั้งวันเลย"

โอ๊ย อยากเห็นหน้าพ่อแม่จังวู๊ย ปั่นลูกออกมาได้จำสมิหลา สงขลา บัตตานี แฟนตาสิญ์เกิดขนาดนี้ ทำได้ยังไงค้า ขณะกำลังแอบฟังในความ สามารถของพ่อและแม่ของสองพี่น้องอยู่ อยู่ๆ คนน้องนั้นก็หันมามองฉัน ด้วยท่าทางสงสัย ก่อนจะส่งยิ้มมาให้อย่างมีไมตรีซึ่งฉันก็สนองไมตรีนั้นไป ด้วยยิ้มกว้างขวางเช่นเดียวกัน

"อืม น้องเขาคิดว่าเราเป็นแฟนกันนะ"

ฉันว่านายรูปภาพต้องอธิบายสถานะของฉันไม่ถูกแน่ๆ เลยเลยียง ประเด็นไปไหน ฉันได้ยินเสียงว่าที่น้องของฉัน (ก็ฉันเป็นว่าที่พี่สะใภ้เขา) ส่งเสียงหัวเราะคิกคักออกมาก่อนจะพูด "ไม่ใช่คะ วาดเป็นน้องสาวแท้ๆ ของพี่ภาพเลยคะ พี่รูปภาพกับน้องภาพวาด เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลยคะ นอกจากพี่น้อง"

เฮ้ย เตี่ยว อะไรรนะ น้องภาพวาดเธอ ใหม่นะ นั่นชื่อลูกฉันกับ นายรูปภาพต่างหาก อืม...ฉันเปลี่ยนเป็นภาพเขียนก็ได้ น้องเขียน เอ่อ...อืม ไว้ค่อยคิดใหม่ก็ได้วู๊ย ฉันได้แต่ยิ้มแห้งๆ ออกไปก่อนจะขอแยกตัวออกมา จากพี่น้องสองภาพนั้น ฉันคิดว่าการได้เจอกันในครั้งนี้คงทำให้ความบ้า นาย รูปภาพลดน้อยลง เพราะก็ได้เห็นอยู่แล้ว ว่าเขาเองก็คนเดินดินธรรมดาๆ อย่างเราๆ นี่เอง ไม่รู้จะกรี๊ดกร๊าดไปทำไมมากมาย...

คืนนั้นฉันใช้ชื่อออนไลน์ว่า 'อยากมีลูกกับรูปภาพ'

โอ๊ย ช่างเป็นเย็นวันศุกร์ที่นรกอะไรแบบนี้ อาจเพราะมันเป็นวันศุกร์ ปลายเดือนที่ฉันจะต้องทำรายงานต่างๆ ส่งหัวหน้า แถมยังต้องเตรียม ข้อมูลที่จะต้องเข้าประชุมในวันจันทร์ และพอได้เวลาเลิกงานฉันก็แทบจะ ต้องจ้ำงแท็กซีมาลากขาฉันกลับบ้านอีกที่ต่างๆ ที่ระยะห่างระหว่างที่พักกับ ที่ทำงานนั้นเพียงแค่สามป้ายรถเมล์เท่านั้น (เห็นภาพบ้างไหม ว่าฉันเหนื่อย ขนาดไหน) พอเข้ามาอยู่ในลิฟท์ของที่พักได้ฉันก็แทบจะลงไปกองกับพื้น

แล้ว ให้ตายเถอะ ไม่เคยโมโหตัวเองขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต มือเย็น!
ฉันลืมหือมือเย็นขึ้นมา จะตัมมาม่ามันก็ตันหมดห่อไปเสียอย่างนั้น โอ ไม่
นี่ฉันจะต้องลงไปซื้อข้าวมันไก่หน้าคอนโดฯ มากินทุกๆ ที่เหนื่อยแสน
เหนื่อย หิวแสนหิวอย่างนี้เหรอนี่ย เอ้อ สวรรค์ช่างกลั่นแกล้ง...

โชคดีที่ร้านนี้ทำอาหารได้ไวมาก ดังนั้นเพียงไม่กี่นาทีหลังจากฉันสั่ง
ไป ข้าวมันไก่ทอดแสนอร่อยก็ได้มาอยู่ในมือ เอ้อ บันไดไม่กี่ขั้นเพื่อเข้าสู่
ตัวคอนโดฯ เอ้อ สวรรค์ช่างกลั่น... วิดดด! กรีดดด! สวรรค์ช่างเมตตา
นางสาวมิตรา คนที่กำลังยืนอยู่ที่เคาน์เตอร์ด้านหน้านั้น...นายรูปภาพ

ฉันหลบวูบมาทางลิฟท์ กดปุ่มเรียกมันที่กำลังจะลงมาถึงชั้นที่ฉัน
อยู่แล้ว และหยิบโทรศัพท์ที่ห้อยคออยู่มาโทรหายันี่ต่ออย่างรวดเร็ว
พอเข้ามาอยู่ในลิฟท์ได้เน็ตที่รักก็รับโทรศัพท์พอดี แล้วฉันก็ประกาศก้อง
"ฉันว่านายรูปภาพต้องเป็นเนื้อคู่ฉัน...แน่ๆ"

และถ้าฉันรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันจะไม่มีทางหลุดประโยคบ้าๆ นี้
ออกมาเป็นอันขาด ลิฟท์ที่ฉันคิดว่าปิดสนิทแล้วมันดันเปิดขึ้นมาอีกโดย
นายรูปภาพ แล้วกว่าฉันจะรู้ตัวคำพูดเหล่านั้นมันก็ออกไปให้เขาได้ยินเกือบ
หมดแล้ว เหลือแค่คำว่าแน่ๆ นั่นล่ะ (แต่สุดท้ายมันก็ออกไปจนได้) ฉัน
วางสายจากเน็ตทันที ไม่ต้องมีใครบอกก็รู้แล้วว่าตอนนี้ฉันหน้าแดงเอา
มากๆ ตัวฉันที่ว่าเล็กอยู่แล้ว มาตอนนี้ฉันอยากให้มันเล็กลงไปอีกจน
สามารถแทรกตัวลงไปโหลืบโหลนก็ได้สักหลืบหนึ่ง ดีกว่าจะมารู้สึกพะอืด
พะอมอยู่อย่างนี้ ฉันค่อยๆ เหลือบไปมองเขาแล้วก็ต้องยืมแหม่งๆ ออกไป
รับหน้า ก่อนจะหันขวับกลับมามองตัวเองในใจต่อไป พักหนึ่งฉันก็ได้ยิน
เสียงหัวเราะ และแน่นอน ในลิฟท์มีกันอยู่สองคน ถ้าฉันไม่ได้หัวเราะก็
ต้องเป็นเขา แล้วเสียงหัวเราะนั้นมันก็ดังขึ้นเรื่อยๆ จนหน้าແຍງๆ อารมณ์
ແຍງๆ ของฉันเริ่มเปลี่ยน คิ้วฉันขมวดจับ อารมณ์เริ่มไม่ดีเมื่อนายรูปหล่อ
เอ๊ย รูปภาพยังคงเอาแต่หัวเราะอยู่

"นี่ หัวเราะอะไรนักรกหนาละคุณ"